

Мисли, че дѣдо ти Димитъръ нѣма да го познае.

— Че като си го позналъ, защо не го взе? — подсмъркна Ванката.

Какъ да не го взехъ. Хванахъ го за опашката, че хайде въ пазвата. Ето го! — засмѣ се дѣдо Димитъръ и подаде на внучето си купената книжка. — Ха, разтвори сега книжката и

отъ нейнитѣ странички пѣтленцето ще ти разкаже, защо е избѣгало отъ Пецо Арнаутина и защо е отишло въ книжарницата. . .

Ванката пипна книжката, погледна нарисуваното върху корицитѣ ѝ червено пѣтле, погледна и добритѣ очи на дѣдо си и отъ радостъ забрави за истинското захарно пѣтле.

Вл. Селяновъ

ПРОЛѢТЬ ИДЕ!

Топлия вѣтръръ полѣхна — поздравъ отъ Бѣло море. Слънцето пакъ се усмихна кротко отъ ведро небе.

Вдигатъ се вече мъглиѣ, бързо топи се снѣгътъ, весело бѣблятъ рѣкитѣ, ручеи сладко шумятъ.

Бликнаха росни тревизи, цвѣтенца цѣвнаха вредъ, литнаха бързи пчелици, восъкъ да сбиратъ и медъ.

Китната пролѣть пристига въ нашитѣ родни мѣста, — скоро на пойнитѣ птички пакъ ще се чуй пѣсенята.

Георги Костакевъ

ЮЖНИ ВѢТРОВЕ

Шумете, вѣтрове, съ крила, шумете бодро въ равнината, шумете въ малкитѣ села, съ васъ пролѣть иде надъ земята.

Разпуква се изпѣстренъ цвѣтъ, надигатъ рой стебла житата, цвѣти днесъ пламналиятъ свѣтъ и пакъ сж бистри небесата.

Единъ селякъ върви засмѣнъ и бодро пѣе следъ браздата и тоя свѣтълъ, топълъ день разбужда бързо равнината.

Летете, южни вѣтрове, и пѣйте, птици, въ небесата, за новъ трудъ тука ни зове и пѣе, и вика ни земята!

Симеонъ Мариновъ